

Partijen in het hoofdgeding

Pál Aranyosi (C-404/15), Robert Căldăraru (C-659/15 PPU)

Dictum

De artikelen 1, lid 3, 5 en 6, lid 1, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, zoals gewijzigd bij kaderbesluit 2009/299/JBZ van de Raad van 26 februari 2009, moeten aldus worden uitgelegd dat wanneer de uitvoerende rechterlijke autoriteit wordt geconfronteerd met objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens die, wat de detentieomstandigheden in de uitvaardigende lidstaat betreft, duiden op gebreken die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, hetzij bepaalde detentiecentra betreffen, zij concreet en nauwkeurig moet nagaan of er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de persoon tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd met het oog op strafvervolging of uitvoering van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf, vanwege de omstandigheden van zijn detentie in die lidstaat een reëel gevaar zal lopen te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, wanneer hij wordt overgeleverd aan voornoemde lidstaat. Daartoe dient zij te verzoeken om aanvullende gegevens van de uitvaardigende rechterlijke autoriteit, die — na zo nodig om bijstand te hebben verzocht van de centrale autoriteit of een van de centrale autoriteiten van de uitvaardigende lidstaat, in de zin van artikel 7 van het kaderbesluit — deze gegevens binnen de in een dergelijk verzoek gestelde termijn dient te verstrekken. De uitvoerende rechterlijke autoriteit moet haar beslissing over de overlevering van de betrokkene uitstellen totdat zij aanvullende gegevens verkrijgt op grond waarvan zij het bestaan van een dergelijk gevaar kan uitsluiten. Indien het bestaan van dit gevaar niet binnen een redelijke termijn kan worden uitgesloten, dient deze autoriteit te beslissen of de overleveringsprocedure moet worden beëindigd.

(¹) PB C 320 van 28.9.2015.
PB C 59 van 15.2.2016.

Hogere voorziening ingesteld op 12 februari 2016 door Continental Reifen Deutschland GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 8 december 2015 in zaak T-525/14, Compagnie générale des établissements Michelin/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

(Zaak C-84/16 P)

(2016/C 211/28)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Continental Reifen Deutschland GmbH (vertegenwoordigers: S. O. Gillert, K. Vanden Bossche, B. Köhn-Gerdes, J. Schumacher, Rechtsanwältinnen)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie, Compagnie générale des établissements Michelin

Conclusies

— het arrest van het Gerecht van 8 december 2015 in zaak T-525/14 volledig te vernietigen;

— de zaak terug te verwijzen naar het Gerecht voor een nieuw onderzoek van het intrinsieke onderscheidend vermogen van de conflicterende tekens, daaronder begrepen de bestanddelen waaruit deze tekens bestaan, alsook van de mate waarin die tekens overeenstemmen;

— verweerster te verwijzen in alle kosten van de procedure, daaronder begrepen de kosten van rekwirante.

Middelen en voornaamste argumenten

De hogere voorziening is gebaseerd op een onjuiste opvatting door het Gerecht van het Unierecht, aangezien het in het arrest van 8 december 2015 artikel 8, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009 ⁽¹⁾ van de Raad inzake het Uniemerkt heeft geschonden.

Rekwirante stelt, kort gezegd, dat het Gerecht het onderscheidend vermogen van het betwiste, als Uniemerkt aangevraagde

teken „”, daaronder begrepen de bestanddelen „” en „” waaruit dit teken bestaat, alsook die van het oudere merk „” onjuist heeft beoordeeld.

Bovendien vloeide deze onjuiste beoordeling door het Gerecht tevens voort uit een onjuiste feitelijke opvatting van de taalkennis van het relevante publiek en van de vraag of dit publiek de betekenis verstaat van de bestanddelen waaruit de conflicterende tekens bestaan, alsook van de bewijzen die Michelin heeft overgelegd als bijlage C.1 en bijlage C.4, welke bewijzen thans zijn opgenomen in bijlage 6.

Voorts heeft het Gerecht niet uiteengezet waarom het bij de beoordeling van de overeenstemming van de conflicterende tekens geen rekening heeft gehouden met een aantal kenmerken van deze tekens, inzonderheid van de beeldelementen ervan.

Door deze beoordelingsfouten heeft het Gerecht ten onrechte geoordeeld dat er sprake was van gevaar voor verwarring in de zin van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009 omdat het bij de betrokken waren om dezelfde of zeer soortgelijke waren ging en gelet op de gemiddelde overeenstemming tussen het aangevraagde merk en het oudere Franse merk, alsook op het normale intrinsieke onderscheidend vermogen van dat oudere merk.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het Uniemerkt (PB L 78, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Najwyższy (Polen) op 22 februari 2016 — Polbud — Wykonawstwo sp. z o.o.

(Zaak C-106/16)

(2016/C 211/29)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Sąd Najwyższy

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Polbud — Wykonawstwo sp. z o.o.

Prejudiciële vragen

1) Verzetten de artikelen 49 en 54 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zich ertegen dat een lidstaat, waarin een handelsvennootschap (vennootschap met beperkte aansprakelijkheid) werd opgericht, nationale bepalingen toepast die de schrapping uit het handelsregister afhankelijk stellen van de ontbinding van de vennootschap na het doorvoeren van de liquidatie, wanneer de vennootschap in een andere lidstaat wordt heropgericht op grond van een besluit van de aandeelhouders om de in de oprichtingsstaat verkregen rechtspersoonlijkheid voort te zetten?